

ΑΙΤ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα δικαστήριο πλημμυρισμένο... στα δάκρυα !..

Τό κακογροδικείο τού Σικάγου στή συνεδρίαση τής 22ας παρελθόντος Νοεμβρίου, παρουσίασε θέμα μοναδικό στά δικαστικά χρονικά. Δικάζονταν ένας άπ' τούς πιο καλούς διηγητόρους τής πόλεως, κατηγορούμενος ότι είχε σκοτώσει τόν γιού του ! 'Ο κατηγορούμενος 'Αρθουρ Κλάρκ, όμολόγησε κλαίγοντας τό εγκλήμα τού στους δικαστάς και ζήτησε τήν έμεικταία τούς.

Νά τώρα πώς έγινε τό εγκλήμα :
'Ο 'Αρθουρ Κλάρκ, ό όποιος εκτός τής δικηγορικής τού ιδιότητος εινε κ' ένας άπ' τούς πιο λοχρούς πολιτευομένους τού Σικάγου, μπήκε ένα βράδυ στό σπίτι τού σπουλι στό μεθούο.

'Όταν τόν είδαν σ' αυτό τό χάλι, ό γυός του, ηλικίας 22 έτών και ή κόρη του, άρχισαν να κλαίειν. 'Έξαφνα ό γυιός τού σπράχθη και επάνω, πήρε μια καρμυλίνα άπ' τόν τοίχο και τήν έδωσε στον πατέρα τού λέγοντας :

— Πατέρα, άν πρόκειται να ξαναμεθύσης και να ξανάρθεις στό σπίτι σ' αυτήν τήν κατάσταση, εινε προτιμώτερο να πάρεις αυτή τήν καρμυλίνα και να σκοτώσεις από τώρα !..

'Ο πατέρας τού, που δέν ήξερε καθόλου, τί τού γινότανε, πήρε μηχανικά τήν καρμυλίνα στά χέρια του, σκόπευσε τόν γιού του, τόν προβολήσε και τόν έφρεζε κάτω νεκρό !.. Μετά τήν τρομακτική πράξη τού, τό μεθούο τού πέλασε άμέσως, άλλα ήταν πενά άγνά.

Κατά τήν δίκη τού Κλάρκ εξητάσθη ως μάρτυς και ή κόρη του, ή οποία διηγήθηκε στους δικαστάς λεπτομερέστατα τά τού φόνου. 'Έξαφνα όμως ένώ εξιστορούσε πώς συνέβη τό δράμα, ό κατηγορούμενος έπιποθήσθη ! 'Ο σνήγορος τού κατηγορούμενου πνιγόμενος έπίσως όπ' τήν συγκίνησή τού δέν κατάρθωσε ν' άγορεύσει. 'Έγχευθει τότε ό εισαγγελεύς εδήλωσε, πνιγόμενος κ' αυτός άπ' τούς λυγμούς τού, ότι θα ήταν άδικία τό να καταδικασθώ ό κατηγορούμενος, έστο και σέ απλή φυλάκιση. Δικασταί, ένοχολοί και άκροατήοιο όλοι έκλαιγαν άσυγκράτητα !.. Στο τέλος ό πρόεδρος, με δακρυομένα μάτια, άνέγνωσε τήν απόφαση διά τής όποιας ό Κλάρκ έκρηχίστοσε άθόσος. Τό άκροατήοιο άρχισε τότε να χειροκοπεί και να έπευφημεί. 'Όλοι πεία έκλαιγαν, ή συγκίνησις είχε φτάσει στό κατακόρυφο !..

'Από τσαπάνες... γραμματούς τού βασιλέως !..

Τόν 14ον αιώνα, έζησε στή Γαλλία ένας εδφεστάτος βροσκός, ό Ζεχάν ντέ Μπρί, ό όποιος είχε γίνει διάσημος χάρης στήν ξευανάδα του και στον όποιο ή κτηνοτροφία χρωστάει πάρα πολλά. 'Ο Ζεχάν ντέ Μπρί είχε έξαοκηθή τόσο πολύ στήν τέχνη τής περιποιήσεως τών ζώων, ώστε έθεωρείτο ό καλύτερος βροσκός σ' όλη τή χώρα. Γι' αυτό ό άρεντικός του, βαρόνος τού Πουμπλαιίν, τόν έστειλε σ' ένα σχολείο στό Παρίσι γιά να μορφωθώ. Τότε ό Ζεχάν ντέ Μπρί έγραψε τό περίφημο βιβλίον τού 'Έγχειρίδιο τής επιστήμης και τής τέχνης τού βροσκού', τό όποιο εινε τό πρώτο βιβλίον που έχε γραφεί περί κτηνοτροφίας.

'Η άξία τού πρώην βροσκού έφτασε τέλος και σιά άπό τού βασιλέως Καρόλου δεσ, ό όποιος μια μέρα τόν εκάλεσε στό πολάτι. Τόσο δέ γοητεύθηκε άπ' τήν ξευανάδα του και τόν θετικό χαρακτήρα τού ώστε τόν κρέιτσε κοντά του, ως ιδιαιτέρω γραμματέα του ! Τόν εκτιμούσε δέ και τόν έννοούσε τόσο, ώστε μια μέρα ό αδελφός του, δούξ τού 'Ανζού, τού ελε :

— Τί ειν' αυτά αδελφέ μου !.. 'Όνομάζετε ιδιαιτέρω γραμματέα σας και περιποιούσατε έναν άνθρωπο μηδαιμνής καταγωγής !..

— Ναί αδελφέ μου, αποκριθήτε ό Καρόλος δος, ό όποιος δικαστείς έπονομάσθηκε 'Σοφός'. Εινε προτιμώτερο να εκτιμάται καις έναν φτωχό, άλλα σοφό άνθρωπο, παρά έναν ευπατριδή άνόητο !..

μαγμένο, μά ή μητέρα τού τό πήρε άμέσως και τό πήγε σέ μια γερόντισσα γιά να μη βλέπει τό τρομερό αυτό θέμα. Σε λίγο όμως, τό κορινθιάκι, που άγαπούσε πολύ τόν μπαμπά του, ξαναμπήκε στό δωμάτιο και όρμησε στήν άγκαλιά τού φίλου μου...
'Ο Τζών τό κούτσε τότε με άπειρη οσορή. Τά δάκρυα κινούσανε ποτάμι από τά μάτια του. Κάτι έκανε να πη και άλλους τό χέρι του. 'Από τά στήθη τού δως βγήκε ένας βραχνός ρόγγος, ένα υπόκοφο μονηρηκό, και ό φίλος μου έπρεσ ό μισός έξω από τό κρεββάτι—νεκρός !..

— 'Από χτές τό βράδυ, μου άποκριθήκες εκείνη... Μά, τί εινε αυτά που λές Τζών ; Δέν με άναγνωρίζεις πεία ; Είμαι εγώ, ή γυναίκα σου !

— Μήν τίν άφήνεις να με πλησιάζη ! Ξαναέλαβε με άγρια φωνή ό φίλος μου και άνασηκόθηκε στό κρεββάτι του... 'Θέλει να με σκοτώση ! Ναί, θέλει να με σκοτώση, επειδή τούς έκανα δυστυχισμένους, αυτήν και τό παιδί τής... 'Θέλει να με σκοτώση... επειδή τήν έδωρα σήμερα τό πριά !

Ξαναέλασε ύστερα ξαναπλημένος, στό κρεββάτι του.

— Πηγαίνετε, είπα τότε στή γυναίκα του. 'Ίσως να γίνη καλύτερα, όταν δέν θα σάς βλέπει μπροστά του. 'Η κρυφθήτε τουλάχιστο.

'Εκείνη ύπάκουος, άναστενάζοντας και κρύφθηκε πίσω από τή σκάφη.

— 'Η γυναίκα σου έφυγε, είπα τότε στό φίλο μου. Μπορείς να μου πής τώρα τί έχεις ; τί σε βασανίζει...
— Ναί, θα σου πώ, ψιθύρισε με λαχανιασμένη φωνή ό Τζών. Δέν μπορώ να βλέπω τή γυναίκα μου. Διαβάξω στό μάτια τής ένα βουβό παράπονο, που με φοβρίζει. Νά, όλη τή νύχτα που μās πέρασε στεκόταν ακίνητη μπρός στό κρεββάτι μου και με κούτσε άμίλητη... 'Όταν έξυπνησα τό πριά, τή βρήκα στήν ίδια θέση... 'Αχ ! πόσο τήν έκανα να υποφέρει !..

'Ενωισαό ένα άντιπόροο βάρος στήν καρδιά. Μά τί μπορούσα να πώ τό φίλο μου γιά τόν παρηγορήσο ; 'Έβλεπα πεία καθαρά όδ βροσκόνανε στα τελευταία του. Τό κρασί τόν ελεχε καταστρέφει... Είχε παρακοούσειε...
Και όσο περνούσε ή ώρα, ή κατάσταση τού άρχισε να χειροτερεύη. Τά μάτια του άρχισαν να βαρουνάδωνουν και να γυαλίζουν με μια άγρια και παράξενη λάμψη. Τά χείλη τού ήσαν μελανιασμένα... Και πίνω στό πρόσωπό τού ελεχε άπίλοηή μια νεκρική χλωμάδα... Είχε δυνατό άπειτό...
'Όσο γώ δέν έξρω πώςος ώρες πέρασα καθισμένος σέ μια καρέκλα, κοντά στό κρεββάτι τού φίλου μου, άκούγντας τις άνασθρες φωνές του, τ' άκατάληπτα λόγια του, τό παραμλητό ενός μελλοθανάτου... 'Η γυναίκα του, που βγήκε στό μεταξύ από τόν κρυφώνα τής, μου ελεχε πώς ό γατέρας, που τόν ελεχε καλέσει τήν προηγούμενη μέρα τό βράδυ, δέν είχε πεία καμμία ελπίδα γιά τον άρρωστο...
Πλησιάζε ή τελευταία του στιγμή.

Και τότε, τήν τελευταία ώρα τής ζωής τού, ό φίλος μου άναπέλιχε τή ζωή του, τήν ξανάδε μπροστά τού με άπεριόγραπτη ζωηρότητα και ένταση. 'Ένα σοφό σκευεινά και άκαθόριστα όράματα παρουσιάστηκαν στήν ταραγμένη φαντασία του...
Φανταζότανε ότι ελεχε να παίξει ένα ρόλο εκείνο τό βράδυ, ότι ήτανε περασμένη ή ώρα και ότι έπρεπε να φύγη άμέσως γιά να προλάβη έγκαιρός τήν παράσταση... Μά γιατί τόν κρατούσανε, γιατί δέν τόν άφήσαν να φύγη ; 'Είχανε τή δουλειά του, θα θυμόναε ό διυελνιτής και θα τόν ίδιωχνε από τό θέασο... 'Όχι ! όχι !.. έπρεπε να τόν αφήσουν να φύγη. Δέν είχε καιρό γιά χάρτιο.

Τό παραλήρημα εξακολούθησε...
'Ο φίλος μου άρχισε να κρηβή τό πρόσωπο μες στα χέρια του και να κλαίη γιά τήν κακία τόν άνθρώπου. Σώπασε λιγάκι μά ύστερα έμπηξε κάτι δυνατά σφύρασματά, άπαγγέλοντας συνάμα ένα ευθύμο τραγουδι, τό τελευταίο που ελεχε μάθει... 'Άξαφνα, τόν είδα να σηκώνεται όρθος στό κρεββάτι του και ν' αρχίζει να χορεύη μισόγυμνος και να κινή άστειές χειρονομίες. Νόμιζε πώς βροσκόνανε στή σκηνή κ' έπαίξε τό μέρος του... Κατόν ν, σάπασε λίγο γιά να ξαναρχίση τό χορευτήδματο, τραγουδώντας συγχρόνως τήν έπιπόδ ενός ευθύμου τραγουδιού.

Τέλος ό φίλος μου ξαναέπρεσ στό κρεββάτι του τρίζοντας τά δόντια του και κλαιόντας σαν κούνο παιδί.
'Όστερ' από λίγο τού φάνηκε ότι βροσκόνανε μέσα σ' ένα λαβύρινθο από μικρά σκευεινά δωμάτια, με κάτι δωμάτια τόσο χαμηλότάβανα, ώστε έπρεπε να προχωρήη με τά τέσσερα, γιά να μη χτυπή τό κεφάλι του. Γύρω τού περνούσανε ένα σοφό μικρά φειδία που ήθελαν να τυλιχτούν στό σώμα του... Κάτι φλογισμένα μάτια πετούσανε άστραπαές τραγούρα του, μέσα στό πυκνό σκοτάδι, που τόν έζωνε από παντού. Οι τοίχοι και τό ταβάνι ήσαν γεμάτοι ζωόφια...
'Ένα σοφό νεκροκεφαλές τόν κούτσε γελώντας σαρκαστικά, και κάτι μικροί κοκκινωπρόσωτοι διάβλοιοι τού εκαιγαν τις σάρκες με πυρωμένα αιδερα, τού τρυβρούσανε τις φλέβες σαν σπάγγους...
..

'Όταν τελείωσε αυτός ό παροξυσμός, αυτός ό τρομερός εφάλληξ, έπρεσ και πάλι κατάκοπος στό κρεββάτι του...
Τό κρασιό του, που είχε ξυπνήσει από τις φωνές, τόν κούτσε κατατρο-

Κάρολος Δικενς

δυνατά 'Έγχειρίδιο τής επιστήμης και τής τέχνης τού βροσκού', τό όποιο εινε τό πρώτο βιβλίον που έχε γραφεί περί κτηνοτροφίας.

'Η άξία τού πρώην βροσκού έφτασε τέλος και σιά άπό τού βασιλέως Καρόλου δεσ, ό όποιος μια μέρα τόν εκάλεσε στό πολάτι. Τόσο δέ γοητεύθηκε άπ' τήν ξευανάδα του και τόν θετικό χαρακτήρα τού ώστε τόν κρέιτσε κοντά του, ως ιδιαιτέρω γραμματέα του ! Τόν εκτιμούσε δέ και τόν έννοούσε τόσο, ώστε μια μέρα ό αδελφός του, δούξ τού 'Ανζού, τού ελε :

— Τί ειν' αυτά αδελφέ μου !.. 'Όνομάζετε ιδιαιτέρω γραμματέα σας και περιποιούσατε έναν άνθρωπο μηδαιμνής καταγωγής !..

— Ναί αδελφέ μου, αποκριθήτε ό Καρόλος δος, ό όποιος δικαστείς έπονομάσθηκε 'Σοφός'. Εινε προτιμώτερο να εκτιμάται καις έναν φτωχό, άλλα σοφό άνθρωπο, παρά έναν ευπατριδή άνόητο !..

..

..